

ŠIMONEK

A OPRAVDOVÍ DINOSAURŮ

Dagmar Čechová

ilustrace Zuzana Slánská

ORIGONA

Copyright © Dagmar Čechová
Illustrations © Zuzana Slánská

ISBN 978-80-88116-24-0

ID 044b-01

Šimonkovi ke svátku věnují

maminka, tatínek a brácha Matyáš

22.12.2026

Úvod

Hlavní hrdina této knížky, hnědooký černovlasý kluk Šimon Zimáček se narodil 22. října 2022 a bydlí s maminkou, tatínkem a velkým bráchou Matyášem v Lounech. Nejraději má červenou barvu.

Jednoho dne se Šimonkovi splnilo velké přání. S kamarádem Danečkem se dostali do pradávných dob, kde se setkali s dinosaury, brontosaury a dalšími zvířaty, která už dnes nepotkáme. S nimi kluci zažili úžasné dobrodružství.

Chcete vědět, o čem příběh bude? Tak si sedněte a hezky poslouchejte. Bude to napínavé, ale všechno dobře dopadne.

1. Společné velké přání

Šimonek seskočil z koloběžky a opatrně ji opřel o nejbližší strom. Jen malou chvilíčku po něm udělal totéž i **Daneček**, jeho nejlepší kamarád, se kterým si **Šimonek** moc rád hrál. Ze všeho nejradši trávili čas venku, protože se tam dá užít mnohem víc legrace a prožít mnohem víc zajímavých věcí než doma.

Teď si spolu sedli na trávník, jako to obvykle dělali, když si chtěli trochu odpočinout nebo popovídat. Podělili se přitom o nakrájené jablko, které **Šimonkovi** jeho **maminka** připravila ke svačině. Bylo krásně červené, sladoučké a šťavnaté, přesně, jak to oba kluci měli rádi.

„Podívej, **Danečku**,“ ukázal po chvíli **Šimonek** na něco, co se pomaličku pohybovalo kousek od nich v trávě. „Ten je krásný!“

To, nad čím se tak rozplýval, byl velký brouk s černozeleňými lesklými krovkami, které se při dopadu slunečních paprsků duhově leskly. Jmenoval se zlatohlávek, ale to ani jeden z chlapců netušil. Oni se totiž mnohem lépe vyznali v úplně jiných zvířatech – v dinosaurech. O těch si dokázali povídat nebo si je prohlížet v knížce celé hodiny!

Dinosauri tu ale nebyli. Byl tu jen ten nádherný lesklý brouk, který se právě snažil přelézt docela malý klacík, ale vypadalo to, že je to pro něj celkem náročné.

„Hm, a jak je obrovský! Mnohem větší než všichni ostatní brouci, které jsem zatím viděl,“ souhlasil Daneček. A že už jich viděl! Často se Šimonkem takhle pozorovali všechno živé a různé brouky a chrobáky a mravence a vůbec podobný hmyz už viděli aspoň stokrát! A dost možná i víckrát!

„No, na brouka je sice opravdu docela velký, ale oproti nám je to pořád prcek,“ rozesmál se Šimonek. Tak velký brouk, jako byli oni dva, totiž ve skutečnosti jistě ani neexistoval. Jinak by ho už dávno museli potkat. A rozhodně by ho nepřehlédli.

Daneček nezůstal pozadu a okamžitě se k němu se smíchem přidal: „To máš pravdu. My dva mu v těch jeho malinkatých očičkách musíme připadat úplně jako obři!“

„Však už jsme taky docela vyrostli,“ prohlásil Šimonek, který se narodil už 22. října 2022.

„To je fakt, musíme mu připadat možná i jako sloni,“ vážně pokyvoval hlavou Daneček. Nevěděl přesně, jak je vlastně ten zlatohlávek vidí, ale takhle nějak si to představoval. Jenom jim chyběl chobot a velké sloní uši. Ale tak velcí jako slon mu klidně připadat mohli.

„Já myslím, že spíš jako brontosauři,“ přidal se k jeho úvahám Šimonek a při té zmínce se na chvilku zasn timer. Brontosauři a ostatní dinosaury měl totiž už dlouho, stejně jako Daneček, ze všech zvířat vůbec nejradši. Mrzelo ho, že dnes už vůbec žádní nežijí. Vážně, na celém světě nezbyl ani jeden jediný! A oni se na ně proto nemohou jít podívat do zoo, jako na jiná zvířátka.

„Myslíš, že brontosauři byli větší než sloni?“ zeptal se Daneček. Brontosauři se mu hodně líbili a moc rád si o nich četl, ale přece jen se v nich nevyznal zase tak dobře jako jeho nejlepší kamarád. I proto si s ním o nich rád povídal. Často se totiž dozvěděl něco nového, co do té doby neznal.

„Určitě! Ti totiž byli velcí asi jako dům a dlouzí jako tramvaj,“ prohlásil Šimonek s jistotou. Věděl o brontosauřích i to, že žili před mnoha miliony let, což bylo opravdu hodně dávno, v době, kdy se ještě první člověk ani nenarodil. Bylo mu líto, že se s nimi žádný z nich nemůže nikdy setkat. Byl by to pro ně neobyčejný zážitek, o tom byl hluboce přesvědčený.

„Myslíš takovou tramvaj, co má jen jeden vagón, nebo tu, co má dva?“ zajímalo Danečka. Chtěl si umět lépe představit, jak dlouhý takový brontosaurus vlastně byl.

„Dva!“ vyhrkl Šimonek naprosto přesvědčeně. „Byli fakt obrovští!“

„Fíha!“ uznale pokýval hlavou Daneček. Když si představil tramvaj se dvěma vagóny, vysokou jako velký dům, úplně se mu zatajil dech. „Škoda, že už žádní ne-žijí, vid’?“ vyslovil nahlas přesně to, co si před chvilkou pomyslel jeho kamarád.

„Když ono by se jim v dnešní době stejně asi nelíbilo,“ přemítal nahlas Šimonek. „Kam by se vešli? Všude stojí moc budov a jezdí spousta aut. Neměli by kde žít.“ Možná to byl ten důvod, proč do dneška žádný brontosaurus nepřežil. Protože jim lidé zabrali všechnu jejich přírodu, aby si tam postavili to, co sami chtěli. A na dinosaury přitom ani trochu nemysleli.

„Co třeba v nějakém lese?“ Daneček uvažoval, kde by jim tak mohlo být nejlépe.

„To spíš v džungli. Oni byli zvyklí na hodně moc stromů s velkými listy,“ vybavil si Šimonek obrázky z knížek, plné plavuní a přesliček a roztodivných dřevin, připomínajících nejvíc palmy. „Jenže tady v Lounech stejně ani žádnou takovou opravdovou džungli nemáme. Dokonce ani malý kousek pralesa. Takže by museli žít asi v nějaké jiné zemi. A my bychom je stejně nemohli vidět, když žijeme tady.“

„To asi opravdu ne. Je to moc daleko,“ souhlasil Daneček. Byl rád, že má tak chytrého kamaráda, který mu vždycky uměl všechno tak hezky vysvětlit.

„Bylo by lepší, kdybychom se mohli podívat my za nimi, do pravěku!“ svítily Šimonkovi jeho hnědé oči samým zápallem, jak už si to aspoň v duchu představoval. To by bylo něco! Kdyby tak měl nějaký stroj času, který by ho tam mohl na chvíli přenést!

„Jenže to taky nejde,“ posmutněl Daneček. Nenapadal ho totiž vůbec žádný způsob, jak to provést. A pochyboval o tom, že by snad Šimonek o nějakém věděl. I když chytrý byl jeho kamarád hodně a znal spoustu věcí.

„Třeba se nám to někdy povede,“ prohlásil teď ale jeho nejlepší kamarád s neskryvanou nadějí v hlase. Pohodil přitom hlavou tak prudce, až se mu černé vlásy rozlétly do všech stran. „Mamka mi vždycky říká, že když si něco budu opravdicky moc přát, tak se mi to splní,“ dodal ještě Šimonek to, na co si právě vzpomněl.

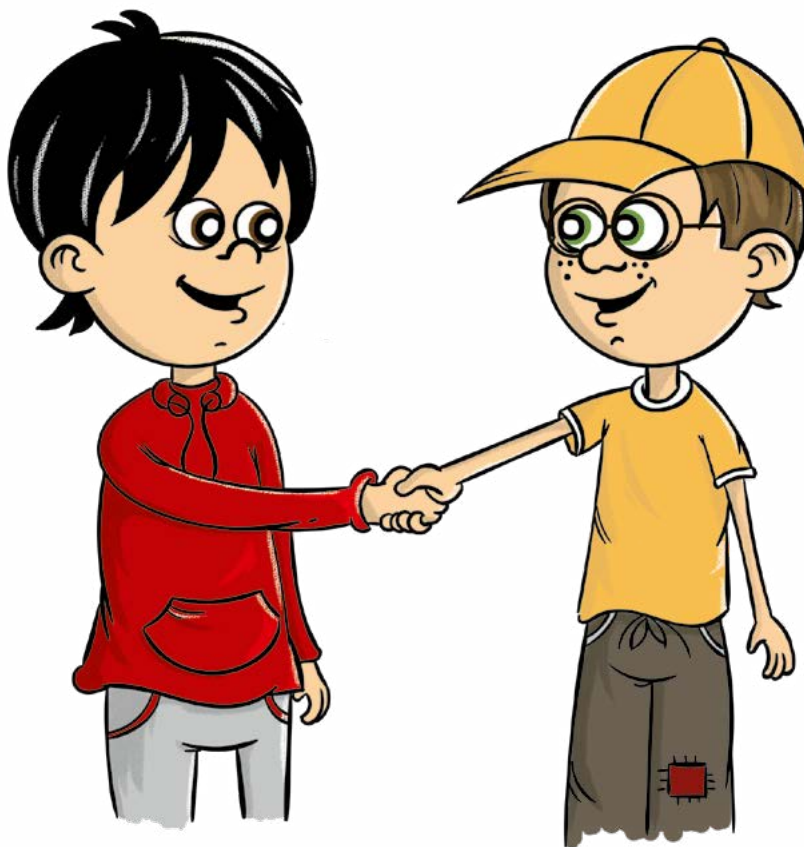
„Tak třeba, když si to budeme opravdicky moc přát oba dva, splní se nám to tím spíš,“ napadlo Danečka. I on měl opravdu skvělé a zajímavé nápady. Byli zkrátka sehraná dvojka.

„To je dobrý nápad,“ pochválil ho Šimonek. Byl rád, že spolu nakonec vždycky dokázali najít řešení v jakékoliv

situaci. Výborně si rozuměli a často se takhle doplňovali. „Tak si to teď slíbíme, jo?“ obrátil se na **Danečka**. „Že si odteď ani jeden z nás nebude přát nic jiného než podívat se do pravěku za dinosaury. Ale opravdicky moc! Ruku na to!“

„Ruku na to,“ zopakoval po něm i jeho nejlepší kamarád a podali si ruce.

Od této chvíle kluci věřili, že se jim to jednoho dne určitě podaří. Musí, když si to budou oba dost přát. A oni po tom opravdu hodně toužili už teď.

8. Výměnný obchod

„Co je to tu za kravál?“ Zpoza rohu jeskyně náhle vyšel nádherný brontosaurus.

Kluci nadšeně vydechli: „Páni!“

„Milý Broko, přivedli jsme ti návštěvu z daleké budoucnosti. To jsou Šimonek a Daneček,“ představil mu je obřadně Rex.

„Mají nás rádi a my je taky,“ doplnil ho Trip. „Přáli si poznat i vás. Máš doma tu svoji?“

„Broňu? Šla se asi před půl hodinou kouknout na vejce,“ odpověděl brontosaurus.

„Tak to tu za chvíli bude, že?“ ujistil se Šimonek. Okamžitě si vybavil, jak maminka hlídá vajíčka, když je vaří. Obvykle to trvá sotva pár minut.

„No, jestli myslíte naše mládě, tak to asi chvilka nebude. Běžně to trvá tak půl roku, než se vylíhne,“ opravil ho dlouhokrklý Broko. „Fakt je, že Broňa už ho hlídá dost dlouho a měla by tady už být.“

„Budete mít kuřátko?“ zeptal se Daneček. Nic jiného, co se líhne z vajíček, totiž neznal.

„Nevím, jestli budeme mít dceru, nebo syna, ale takové divné jméno mu určitě nedáme,“ zamračil se brontosaurus. „Teda aspoň doufám. Rozhodovat o tom

bude samozřejmě Broňa. Mně by se líbilo třeba Bruno nebo Brunhilda. Ale kde ta máma je? Už měla být dávno zpátky,” zamyslel se Broko.

To, co se Šimonek právě dozvěděl, pro něj bylo nové. „Takže brontosauři se opravdu líhnou z vajec? Jako ptáci nebo krokodýli?” ujistil se.

„A jak jinak by se měli narodit?” nechápal dlouhokrak.

„Myslel jsem, že se rodí živí,” přiznal Šimonek.

„To si teda neumím ani představit,” přemítal nastávající tatínek Broko. „Kdyby jí ten potomek měl poskakovat v břiše, asi by nemohla ani chodit. Víš, jak velké je takové brontosauří mládě?” zeptal se. Když viděl, jak Šimonek kroutí hlavou, dodal: „Hodně.”

„Měl jsi pravdu,” šťouchal do svého kamaráda Daneček loktem.

„V čem?” zeptal se Šimonek.

„V čem?” zopakoval Trip.

„Jo, v čem?” zajímalo i brontosaura.

„Je vysoký úplně jako barák a dlouhý jako tramvaj se dvěma vagóny,” užasle sledoval rozměry toho kolosálního prehistorického tvora Daneček.

„Jaký barák? Jaká tramvaj?” nechápal Broko.

„To jsou věci z jejich ‚dneska‘. V těch bydlí místo jeskyní a jezdí jimi, aby nemuseli používat ani zadní nohy,“ přispěchal s vysvětlením Rex.

„Jste moc krásný a přesně takový, jak jsem si vás vždyc-
ky představoval,“ sledoval Šimonek tu sympatickou horu
masa před sebou. „Můžu vám slíbit, že zůstanete ještě
spoustu miliónů let známí. A lidi a hlavně děti vás pořád
budou mít rádi,“ usmál se. „Vás všechny,“ dodal a podí-
val se na Tripa a Rexe.

„Jsem rád, že to vím. Aspoň tím potěším Broňu, až
odejdete. Aby jí nebylo tak líto, že vás nestihla,“ usmál
se Broko. Nakonec se ta zvláštní návštěva ukázala jako
velmi milá.

„Teď mě tak napadá – jak se vlastně odsud chcete do-
stat?“ obrátil se na oba chlapce triceratops.

„No jo, jak? Abychom tu nezůstali napořád...“ vypla-
šeně vykulil Daneček oči na svého kamaráda. „To už
bych nikdy neviděl maminku...“

„Jak jste se dostali sem?“ položil jim zásadní otázku
tyrannosaurus Rex.

„Prostě jsme to moc chtěli. Oba. A dali jsme si na to
ruku,“ vysvětloval Šimonek. „A pak jsme našli čtyřlístek
pro štěstí. A večer padala ta hvězda a maminka mi řek-
la, abych si něco přál... A potom mi dala tu kouzelnou

duhovou kuličku... A najednou jsme se prostě oba probudili tady.“

„Hvězda?“ opakoval překvapeně Daneček, kterému to Šimonek ještě neměl kdy vyprávět. „A jakou kouzelnou kuličku?“

„Tuhle,“ odpověděl Šimonek a vytáhl duhovku z kapsy své červené mikiny.

„Ta je ale moc hezká,“ pochválil kuličku i Broko. „Ta by se našemu malému jistě moc líbila.“

„Tak já vám ji pro něj dám,“ natáhl Šimonek ochotně ruku směrem k brontosaurovi.

„To bys opravdu udělal?“ zatvářil se Broko potěšeně. „Tak teda něco za něco,“ souhlasil, když Šimonek přikývl. „Dám ti za ni...“ rozpačitě se rozhlížel okolo sebe, „tenhle kamínek!“ Dlouhokrak se sehnul pro malý oblázek.

Na první pohled vypadal úplně obyčejně, ale Šimonek věděl, že pro něho bude navždy vzácný. Byl to přece dárek od Broka a pocházel z jury! A navíc byl krásně barevný – z jedné strany modrý a z druhé zelený.

Vyměnili si tedy dárky a Trip se vrátil k předchozímu hovoru.

„Takže to, že jste se sem dostali, bylo něco jako kouzlo nebo zázrak?“ snažil se to pojmenovat. „To je tak krásné...“

„Akorát to moc neřeší to, jak se dostanou zpátky do jejich světa,“ připomněl mu Rex věcně.

Šimonek si uvědomil, že i jemu už se začíná po domově stýskat. Rozhodně by tu nechtěl zůstat napořád. Bylo to nesmírně vzrušující a zajímavé, ale neuměl by v tomto světě žít. A bez svých blízkých a všeho, co znal, by ani nechtěl.

V tu chvíli se ozval vyděšený vyšší hlas. „Broko, je pryč!“ A zpoza skály vyšla uplakaná paní brontosaurová.

